

Korvatunturi pulassa

Oli kova aamu. Korvatunturin tietäjä, vanha mies, nousi uudesta sängystä, ja suorusti sinisen kaapunsa, joka oli jo kiertänyt tietäjien surussa satoja tuhansia vuosia, joka ei kyllä näkynyt pehmeässä kank. Valonsäteet heijastuivat tietäjän silmalaseis hänen pienen mökkinsä seinien. Mökki oli tietäjän mielestä todella kotoisa, vaikkakin vähäkalusteinen. Hänen loitsu kirjansa olivat siistissä rivissä, mutta pölyisiä, sillä hän ei ollut käyttänyt niitä aikoihin. Hän lemmikkisammakkonsa, jonka vihreä nahka punapilkkuihin, selvästä merkinä vanhuus kukui korassa korissaan, johon oli edes

pieneksi pehmeudeksi laitettu tyyngy. Hänen
 muut kalusteensa olivat vain mäntypönnän
 pöytä, jonka päällä oli yksinäinen kynttilä,
 kolme tuolia, ja pieni ruokomatto. Mökki
 oli juuri Joulupukin ruokalan vieressä,
 joten kaikki tupsut levisivät mökkiin.

1. Tietäjä haisteli ilmaa, ja tuumasi, että:
 "Tänään taitaa olla ruokana rusippuroa
 ja pipareita." Tietäjällä oli aina repus-
 saan hieman ruokaa, joten hän kaivoi
 sieltä esiin punaisen omenan ja kinkkua.
 Hän istahutti syömään, ja kun hän
 istahutti tuolille, ja alkoi syömään ruokansa.
 Yhtäkkiä hän huomasi, että hänen päähän-
 sänsä tippuu vettä. "Mitä tämä on?" hän
 huudahti. Hän juoksi ulos, eikä lainkaan

huomannut, että hänen ruskeat kaislatossut
tippuivat jalasta. Useat muutkin asukkaat
olivat tulleet wlos ihmettelemään tapahtunutta.
"Tämä on kamalaa!", joku huusi. "Täälläkin
on pakkasta ainakin kaksikymmentä astetta.
Miten tämä on tapahtunut?" Silloin
tietäjä päätti, että menee Joulupukin luokse
kysymään, mistä tämä johtuu. Tietäjä halusi
olla aina Joulupukin tavatessaan moitte-
joten hän kampani ruskean tukkansa
ja laitto parhaan kaapunsa ylleen. Sitten
hän herätti sammakkonsa, laitto hänelle
kultaisen korun kaulaan, josta kävi ilmi se,
että hän on tietäjän lemmikki. Sen jälkeen
tietäjä sanoi hänelle: "No niin, sammakko,
nyt mennään Joulupukin luokse!"

Joulupukin paja oli alempana verrattuna kylään, joten tietäjä pääsi nopeasti kävelemään pajan portille. Hän hengähti, katsoi ruskeaa, kultavärein koristeltua porttia, työnti portin auki ja astui pihaan. Tietäjän oli pakko pysähtyä hetkeksi katselemaan mielen näkymää.

Joulupukin paja oli niin suuri, että sitä ei olisi voinut nähdä kokonaan yhdellä silmäyksellä. Pihalla oli kuuksia, lumikasvoja ja poroja syömässä jäkälää. Itse paja oli kokonaan punainen, jos ei laskettu keltaisia ikkunapieliä. Tietäjä asteli suurelle ovelle. Hän kokeili oven sileää, lakattua pintaa, tarttui metallisen kylmän ovenkahvaan, avasi oven ja astui sisään. Täällä nähti olon kline, ja joulumusiikki sekoitti korittujen

hyprinään. Kaikki suuret koneet olivat koko ajan
käytössä, mutta tietäjä hämmänti se, että kaikki
näyttivät olevan todella peloissaan. Tietäjä pysäytti
yhden edestakaisin juoksevan tontun, ja kysyi
tältä: "Tiedätkö, missä Joulupukki on tällä hetkellä?"
Tonttu nyökkäsi ja sanoi: "Hän on juhlavasti
tällä hetkellä karttahuoneessa. Voin viedä sinut
sinne." Tietäjä lähti seuranaan tonttua. He
kävivät korkeita, joulumpunaisia päitäviä pitkin,
jossa tuoksuvat herkulliset jouluruoat. Sitten, van
ajan puuduttaman kävelyn jälkeen tonttu
avasi suuren oven ja sanoi: "Joulupukki
on tässä huoneessa." Tietäjä meni sisään,
tonttu sulki oven hetken päästä. Oli naurua
ja paukua, kun tonttu sulki sitä. Tietäjä
katsoi ympärilleen. Huone oli valtavahvilly

olivat täynnä vanhoja, pölyisiä karttoja. Huoneen
toisessa päässä oli jättimäinen ikkuna, ja
ikkunan edessä oli pöytä, missä Joulupukki
istui. Hän kääntyi, ja tietäjä näki vanhat
kasvot, harmahtavan tukkan, ja punaisen takin,
jossa oli valkeiset karvaremmukset. Pukkiikin
näytti huolestuneelta. Pukki sanoi hiljaisella
äänellä: "Onneksi tulit. Meillä on ongelma. Paha
ongelma."

Tietäjä istui penkille. Se tuntui vanhalta
ja pehmeältä. Joulupukki levitti uuden näköisa
kartan pöydälle. Kartassa oli kuvattu Korvatuntur-
turia. Pukki sanoi: "Tässä olemme me." Hän näytti
pajan kuvaa. "Kuten tiedät, pajat on alemmoina
kuin kylät. Nyt, kun lumet ovat alkaneet

sulamaan, niin pajat on vaarassa, sillä vedet virta-
tänne ja rasentavat koko pajan! Sitteen kukka-
maailman ihmisen ei saa lahjoja!" "Hokkinen," tie-
huudahti. "Mistä jostaan, että lumet ovat alkaneet
sulaa?" "Joulupukki vastasi: "Kerrotunturien
vuorella pitää majaa noita. Hän loihtii lumet
sulamaan. Ajattelin, että sinä voisit saada hänet
loihittamaan tämän pois." "Kyllä voin, Joulupukki
Tietäjä vastasi. "Lähden heti." "Kiitos. Ole varovainen
Muista, että sinulla on vain päivä aikaa!" Joulupukki hu-

Tietäjä lähti äkkiä kotinsa valmistelomaan
lähtöä. Hän otti väkkaan, reisäiseen selkään epp-
josta olkaimet olivat jo melkein valkoiset, vaikk-
mum reppa oli vielä nahkuruskea. Tietäjä luettel-
puoliäänneen, mitä tavaroita hän otti mukaan:

Loitunki ja, muistivihko ja sammakko." Sammakko
hyppäsi reppuun ja jatkoi omiaan siellä.
Tietäjä sanoi: Nyt lähdetään.

Useat olivat tulleet katsomaan, kun
tietäjä lähti matkalleen. Tietäjä lähti
kävemään. Matka näytti pötkältä, ja se
olikin todella raskas. Tietäjä käveli, käveli,
käveli, käveli, käveli ja käveli. Maa alkoi tuntua
maam nastoilta hänen jälkeensä alla.

Sitten, kun hän oli kävellyt ainakin kolme
tuntia, niin kurki oli kivellä seisokkelemassa.
Yhtäkkiä se alkoi sanomaan jotakin, josta
tietäjä ei saanut selvää. Hän herätti sammakon
ja kysyi siltä mitä kurki sanoo. Kurki sanoo: "Vain
kun tulette jolle kolmatta, kumdetta ja kymmenennettä

astinkööri." Sammakko tulkki. Pian he tulivatkin jõe
Tietäjä lähti kulkemaan juuri niin kuin kurki
neuroi. Kännet tuntainat linkkailta, ja jöki heittel
räiskeitä tietäjän naamalle. Hän pääsi juuri kuites
toiselle rannalle. Sitten hän jatkoi matkaa. Kun
hän oli melkein perillä, niin ennen suurta
metsää häntä vastaan tuli valkoisessa, pörröisessä
turkissaan vastaan metsäjäms. Jänis puhui taas
jotakin, mistä tietäjä ei ymmärtänyt joten hän
pysyi sammakkoa taas tulkkeamaan. Hän sanoo, että
Noita on roittunut metsän! Kaikki koivet
ovat syöneet eläimiä!" "Kiitos tiedosta," tietäjä san
Hän lähti kävelemään ja pysyi erossa koivun
Tietäjä näki, kun yksi paha-aavistamaton ket
kulki koivun vierelle. Koivan suuri runko
avautui, ja oksat työnsivät ketun-paran

korinun hitaan. Sitten, kun tietäjä oli noussut
jyrkkää rinnettä, joka tuntui, että se ei päättyisi
koskaan, hän tuli neidan luolan suulle. Yhtäkkiä
kirkas valo peitti tietäjän näkökentän. Kirkkaasta
valosta asteli kimultava olento, jolla oli siivet selässä.
"Keija" tietäjä sanoo. Keija asteli valosta ulos,
ja alkoi puhua: "Minä en ole kauan aikaa
täällä mutta kerron sinulle miten voit pelastaa
Joulupukin pajan. Noidalla on taikakäpy, ja
sen avulla sinä voit purkaa loitsun.
Onnea matkaan." Valo voimistui, ja kun valo
poistui, niin kajuukin oli kadonnut. Tietäjä
lähti hiireskelämänsä luolan ulkoreunoja pitkin,
ja korat kivet raapivat hänen kaapuunsa. Tietäjä
mietiskeli hetken, mitä hänen pitäisi tehdä,
ja sitten astui sisään luolaan.

Luolassa di codella hämärää, lattia tuntui him-
välillä kuumi vesipisaran tippumisen lattian
ja ilma haisi orjaisille keitoksille, Tietäjä
eteni varovasti kohti pientä valoa. Siellä
noita puhkaili keitossensa parissa. Hänen
yläpuolellaan oli vaikka minkälaisia purke-
Tietäjä tutki luolaa. Limaisia astioita löysi pi-
pahoja loitsukirjoja meinas tippua hyllystä
Sitten tietäjä näki käryn. Se oli pieni
jalustalla. Tietäjä tutki sitä tarkemmin.
Siinä oli pieni paino-mekanismi joka tiputtaa
loitsujen-estohäkin. Sitten tietäjä keksi, miten
saa käryn, ja noita jäisi ansaan. Tietäjä ot-
tepuustaan muistikuvion, ja kokeili, kyllä se o-
luultavasti samantapainen kuin käpy. Hän

kurootti kätensä... ja vetäisi kämmyn pois, ja
lähti muistiinikkon salamansopeasti kämmyn
paikalle. Sitten tietäjä pisti kämmyn reppuun,
se kimmelsi himmeästi sinisen eri sävyjä.
Sitten hän meni kirjahuyllyn luo, ja
kaatoi sen. Tietäjä meni alkia piiloon
pöydän taakse, se oli nelikulmainen ja suuri.
Näitä käveli ontuen paikalle, ja kuin
hän näki, että hänen kämmynsä oli varastettu
hänen hirveänväkoinen rupunaamansa alkoi
purertaa vihasta. Hän juoksi muistiinikkon
luo, otti sen jalustasta, ja alkoi repimään
sitä. Mutta hän oli unohtanut ansan! Loitsujen
estohakeki tippui hänen päällensä, ja vaikka
hän yritti loitsia sitä pois, niin hän ei
onnistunut. "Korvatunturi on pelastettu!" huusi

tiestäjä ja hyppäsi miilostaan. Yhtäkkiä keuh-
hänen mieleensä tuli Jouluasukin sanat: "Muis-
että sinulla on vain päivä aikaa!" Silloin
tiestäjä lähti hirmuiseen juoksuun kohti
luolan suunaukkoa ja kysyi sammakolta:
"Voisitko vielä kerran antaa vinkin?"

Tiestäjä juoksi luolan suulle ja sanoi
sammakolle: "Kutsu äkkiä lintuja!" Samma-
kotteli, ja hetken päästä kaksi lintua lensi
luolan eteen. "Merkää niin kovaa kuin pää-
s Jouluasukin pajalle!" tiestäjä huusi. Hän ja
sammakko kiipesivät kumpikin omien lintu-
selkään, ja he lähtivät matkaan. Ilmanvirta
kylmensi tiestäjän nenäpäätä, ja hän pe-
etteivät he ehtisi ajoissa perille. Tiestäjä

katsoi alaspäin. He olivat juuri pajan
kohdalla, ja linnut laskeutuivat. Loulupukki
juoksi tietäjän luo, joka seisoi pajan portin
edessä. Tietäjä avasi loitsukirjan, ja
löysi sieltä loitsun juuri tähän tilanteeseen.
Vesimassat vyöryivät kohti tietäjää ja
loulupukkeja. Tietäjä alkoi lukemaan loitsua,
ja otti käpyä laukustaan. Se tuntui pölyksi
tietäjän kädessä. Käpy alkoi loistamaan
"kullankehästä" valoa. Samaan aikaan vedetkin
muuttuivat kullankeltaisiksi, mutta eivät
muuttuneet tai pysähtyneet. Sitten tietäjä
lukoi loitsun loppuun, ja juuri, kun vedet
meinasivat koskettaa hänen kengänkärkiään,
ne nousivat taivaalle ja alkoivat kierrä
spiraalissa. Käpykin lähti tietäjän kädestä

täivälle vesien joukkoon. Spiraalin vauhti vain
kiihtyi, kiihtyi ja kiihtyi sitten valkoinen
sokaisena valonvälihähdys peitti täivään. Kun
kaikkien näkö oli palautunut takaisin norma-
lisiin käpy ja kaikki vedet olivat poissa
Lumetkin olivat palanneet. Joulupukki hyppi
ilosta ja lähti juoksemaan kohti paj-
an. Hän huusi tietäjälle, joka oli vielä hämmenny-
tapahuksessa: "Tule! Minulla on sinulle näyt-
tö." Sitten he menivät sisälle, ja Joulupukki
sanoi: "Ota tuosta mitä haluat. Pelastit
pajani!" "Kiitos, jaan sen kaikkien autta-
kansa." tietäjä vastasi. "Tuo on oikeaa pa-
nua." Joulupukki sanoi ja hymyili.

Näin kaikki olivat iloisia, paitsi näitä, joka eh-
15 vieläkin kyhjäyttää häkissänsä. Coppa.